

ŽABOKUK

Ž A B O V Ř E S K É K U K Á T K O

Nahlédnutí do života salesiánské farnosti a střediska mládeže

4/08

*Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám
velikou radost, která bude pro všechny lid.*

*Dnes se vám narodil Spasitel,
Kristus Pán, v městě Davidově.“*

/Lukáš 2, 12/

Obsah:

Zamyšlení	3–4
Kalendárium střediska a DC	5–7
Jak slavíme Vánoce	8–13
Laskavý příběh	14–15
Měřím metr, no a co!	16
Máme se ještě rádi?	17–18
Svatomartinská slavnost	19
Senior klub	20–21
Sv. Cecilka 2008	22–23
70 let alesiánů	24
Letem světem	25–27
Svátek Mládětek	28–29
Letem světem	28–29
Reflexe setkání	30
Od ucha k uchu	31

Významné dny:

Křty:

Magdalena Nečasová	14. 9. 2008
Valentina Ludmila Krulová	14. 9. 2008
Anežka Maria Štěpková	27. 9. 2008
Ludmila Pio Vlasta Hanáčková	27. 9. 2008
Lukáš Adam Marek Hájek	11. 10. 2008
Štěpán František Pleský	12. 10. 2008
Timea Marie Brücková	12. 10. 2008
Natálie Martina Čermáková	25. 10. 2008
Lucie Zdeňka Klimšová	9. 11. 2008
Adam Pavel Mazánek	9. 11. 2008

Církevní sňatky:

Luboš Vojíř a Petra Ohnůtková	12. 9. 2008
Vojtěch Puč a Jana Nerušilová	27. 9. 2008

Pohřby:

Radomír Poláček	+ 9. 6. 2008
Pavel Šmejkal	+ 6. 8. 2008
Jaroslav Žourek	+ 2. 9. 2008
Zdeněk Brabec	+ 4. 9. 2008
Božena Vejvodová	+ 5. 11. 2008
Jaroslav Stark	+ 13. 11. 2008

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 25. 2. 2009.

Název periodického tisku: Žabokuk.

Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.

Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno–Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: P. Josef Daněk, Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský, Zdeňka Wajdová a členové pastorační rady.

Korektury: Lucie Kučerová. Sazba a grafická úprava: Markéta Hudečková. Foto: archiv středisko, farníci. Tisk: tiskem.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, <http://brno.sdb.cz>, tel.: 541 213 110

NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Přátelé, drazí bratři a sestry,

V horečném tempu vánoční doby míváme sklon zapomínat na poselství a příslib, které nám Vánoce zvěstují. Velmi často býváme v zajetí toho, co všechno ještě musíme stihnout na poslední chvíli. Pospícháme, tlačíme a strkáme se a málem že srážíme lidi shánějící ten extra dárek, který si my vážně nemůžeme dovolit.

Opravdová krása Vánoc se spíše však nachází v jednoduchosti – jednoduchosti pramenící z uvědomění a umění naslouchat. Neboť čím více nasloucháme okolnímu světu, tím plněji si uvědomujeme nesnáze a bolesti, hněv, vypětí a vyčerpání, kterými muži a ženy trpí. A právě poselství a příslib Vánoc může přinést naději malým a zbloudilým; poraněným, ukřivděným, týraným a zlomeným.

Jedním z největších darů, jež můžeme přinést světu, každému muži, ženě či dítěti, které potkáme v této vánoční době, je „prokazovat laskavost a konat nezištné krásné skutky“. Vzpomínám si na humoristický seriál kreslíře Johnnyho Harta uvedený před několika lety, ve kterém vystupuje postava Wileyho hledajícího odpovědi na nejzávažnější otázky života. Jedna z těch otázek je velmi jednoduchá, a přesto současná. Na prvním obrázku se Wiley ptá: „Co se stalo s laskavostí?“ A pokračuje těmito verši:

*„Proč lidi nelitují síly,
aby jiným trable způsobili?
Proč schválně druhým štěstí hatí,
ač vědí, že se jim zlo dvakrát vrátí?*

*Proč tak rádi zraňujeme
i ty, které milujeme?
Proč člověk milá slova sotva svede?
Vždyť jedna rána k druhé vede.*

*Proč se nechováme, jak nám velí
jeden slogan známý?
Veďme si tak, jak bychom chtěli,
aby se jednalo s námi.*

*Proč chyby druhých nám tak vadí,
jeden sotva uvěří.,
Odpuštění a láska vystrnadí
satanův zadek ze dveří.. „*

Darujte o Vánocích dar, který má trvalou hodnotu, dar, který vás nadlouho přežije. „Prokazujte laskavost a konejte nezištné krásné skutky.“ Jen do toho, zkuste to! Pro vás je to jen maličkost. Ale jsem si jist, že lidé kolem vás budou udiveni a svět bude ohromen. Jen do toho, buďte laskaví ostošest. Takové šoky svět moc potřebuje.

Svátky, zdraví a hojnost božích darů v novém roce přejí a vyprošují spolubratři salesiáni a sestry salesiánky.

text: otec Josef

Bůh přichází

*Přichází, aby byl s námi v jakékoliv situaci;
přichází, aby přebýval mezi námi, aby žil s námi a v nás;
přichází odstranit vzdálenosti, které nás rozdělují a oddělují;
přichází, aby nás smířil se sebou navzájem mezi sebou.
Přichází do dějin lidstva, aby klepal na dveře každého muže
a každé ženy dobré vůle, aby dal jednotlivcům,
rodinám i národům dar bratrství,
svornosti a pokoje.*

Papež Benedikt XVI.

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH A NA NOVÝ ROK 2009

v kostele panny Marie Pomocnice v Brně–Žabovřeskách

STŘEDA 24.12. ŠTĚDRÝ DEN

- 15,45 vánoční zpěv a koledy
- 16,00 vigilie Slavnosti Narození Páně bohoslužba pro rodiny; zpívají děti a schola
- 24,00 půlnoční mše sv., zpívá dětský chrámový sbor: PASTORELY Z VÁNOČNÍCH KOLED

ČTVRTEK 25.12. BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ

- Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
- 7,30 zpívá chrámový sbor: Eduard Marhula: „ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ“
- 9,00 zpívá chrámový sbor: Eduard Marhula: „Česká mše vánoční“.
- 10,30 mše sv. s lidovým zpěvem
- 15,00 vánoční besídka u jesliček
- 18,00 mše sv. s lidovým zpěvem

PÁTEK 26.12. SVÁTEK SVATÉHO ŠTĚPÁNA

- 7.30 ranní mše sv. s lidovým zpěvem
- 9.00 MŠE Z LIDOVÝCH KOLED
- 10.30 mše sv. s lidovým zpěvem
- 18.00 večerní mše svatá

NEDĚLE 28.12. SVÁTEK SVATÉ RODINY

- 7,30 ranní mše sv. s lidovým zpěvem
- 9,00 mše sv. s požehnáním a obnovou manželských slibů
- 10,30 mše sv. s požehnáním a obnovou manželských slibů
- 18,00 večerní mše sv.

STŘEDA 31. 12. SV. SILVESTRA

- 15,00 soukromá adorace
- 16,00 mše sv. na poděkování P. Bohu za uplynulý rok

ČTVRTEK 1. 1. 2009 NOVÝ ROK

- SLAVNOST MATKY BOŽÍ – mše sv.: 7.30; 9.00; 10.30; 18.00;

ÚTERÝ 6. 1. SVÁTEK TŘÍ KRÁLŮ – ZJEVENÍ PÁNĚ

- 7,00 ranní mše sv.
- 18,00 mše sv. s lidovým zpěvem při každé mši se žehná voda, křída a kadidlo

NEDĚLE 11. 1. KŘEST PÁNĚ

- mše sv.: 7,30; 9,00; 10,30; 18,00;

<http://brno.sdb.cz/>

LEDEN

- 1. Slavnost Matky Boží Nový rok – nedělní pořad bohoslužeb
- 6. Slavnost Zjevení Páně – Tří králů : úterý bohoslužby v 7:00 a 18:00
– svěcení vody, křídý, kadidla
- 8. Tříkrálová koleda SaSM
- 9. Páteční klub – Příběhy inspektora Klsoně
- 10. Sobotní výlet
- 10. Ples farnosti Komín
- 17. Ples střediska
- 18.–25. Týden modliteb za jednotu křesťanů – po celý týden má být
na to pamatováno v přímlovách
- 22. Začátek novény k D. Boskovi
- 22. SaSM – Krtek – Don Bosko a Laura Vicuña
- 24. Ples farnosti
- 24.1. Celodenní adorace v kostele před NSO, sv. Františka Saleského
- 25. Malá Bedruňka - divadlo
- 29. Animátorské setkání - SaSM
- 30. Pololetní prázdniny – středisko je zavřeno
- 31. Nadace přátel Dona Boska – 10:00 mše sv. , setkání v sále pod kostelem
- 31. Slavnost sv. Jana Boska – 7:00 a 18:00. Svěcení nové sochy D. Boska mši sv.
slouží otec biskup Karel Herbst.

ÚNOR

- 6. Páteční klub - Milionář
- 7.–8. Dětský karneval
- 14. Světový den nemocných – od 14:00 – sv. smíření, v 15:00 mše sv.,
společné udílení sv. nemocných v sále pod kostelem malé občerstvení
- 14.–15. Duchovní obnova pro mládež SaSM + farnost
- 19. Setkání animátorů – SaSM (masopust)
- 21. Sobotní výlet
- 22. Bedruňka – divadlo
- 23.–1.3. Jarní prázdniny – středisko je zavřeno
- 25. Popeleční středa – začátek doby postní
- 26. Setkání animátorů

BŘEZEN

- 13. Páteční klub – Ekosystém
- 21. Sobotní výlet
- 20.–22. Víkend – duchovní obnova pro biřmovance – Dolany
- 20.–22. Víkend pro animátory (VIP – A)
- 26. Setkání animátorů
- 28. Duchovní obnova ASC
- 29. Jarní akademie

DUBEN

- 4. Duchovní obnova farnosti a setkání mládeže s biskupem v katedrále na Petrově

Svatý týden :

- 5. Květná neděle – průvod /kočičky, zlatý déšť/
- 8. Velikonoční tvoření
- 9.–13. Velikonoční svátky – středisko je zavřeno
- 9. Zelený čtvrtek – mše sv. 18:00 hod. + adorace v Getsemanské zahradě
- 10. Velký pátek – 15:00 křížová cesta, 18:00 velkopáteční obřady
- 11. Bílá sobota – adorace u Božího hrobu po celý den – dle rozpisu 20:00 hod
vigilie – obnova křestních slibů
- 12. Boží hod velikonoční – nedělní pořad bohoslužeb 19:00 hod.
– Te Deum a sv. požehnání
- 13. Pondělí velikonoční – mše sv. v 7:30 a 18:00 hod.
- 17.–19. Dny salesiánské spirituality
- 23. Biřmování – čtvrtek 18:00 h v kostele
- 25. Sobotní výlet
- 30. Setkání animátorů

Termíny setkávání seniorů pro rok 2009 – vždy třetí úterý v měsíci:
20.1., 17.2., 17.3., 21.4., 19.5., 16.6., 15.9., 20.10., 25.11. (středa), 15.12.

Vánoce u sestry salesiánky

A to i k sestrám salesiánkám. A jak to u nás vypadá v tyto sváteční dny? No, přece takto:

S blížícím se adventem začínáme promýšlet nejen přáníčka, která budeme rozesílat, kdo upeče jaké druhy cukroví, ale i způsob, jak chceme ty letošní Vánoce prožít. Pak nastává dlouhé období realizace, tiskneme, podepisujeme a posíláme přání, pečeme a zdobíme cukroví, navštěvujeme dobrodince a rodiče sester žijících v Brně či blízkém okolí s písní a drobným dárkem. Zastavíme se i na hřbitově. Posledních 9 dní před svátky pak naši modlitbu obohatí nověna – bezprostřední příprava na Vánoce.

A je tu Štědrý večer. Máme velkou výhodu, že jsme komunita sester a tak se hravě a někdy i dravě podělíme o vaření, pečení a smažení večere, zdobení stromečku, přípravu kaple, jídelny a našich pokojů. Během odpoledne se zastavíme také u bratří salesiánů s přáním hezkých Vánoc.

Ke štědrovečerní večeři obvykle nezasedáme sami, ale pozveme někoho, o kom víme, že by ji prožil sám. Po modlitbě večerních chval se sejdeme u prostřeného stolu, přečteme si z Bible evangelium o narození Krista, zazpíváme Narodil se Kristus Pán... a pustíme se do jídla. Po zvládnutí všech chodů a ochutnávce cukroví je chvíle pro zpěv koled a rozbalení dárků – některé jsou pro celou komunitu, jiné pro jednotlivé sestry, podle toho, jak jsme se již dříve domluvily. Jedná se většinou o maličkosti, které potěší i pobaví. Čas je neúprosný a už musíme pelášit na půlnoční mši svatou. Po návratu ještě chvíli povídáme a popijeme třeba horkou čokoládu.

A je tu den druhý, ještě slavnostnější než ten předchozí. Sejdeme se hned ráno v kapli na společnou modlitbu, pak je na řadě snídane, slavnostní mše svatá... Po dobrém svátečním obědě se jdeme podívat na besídku v kostele. Když přiblížím ty loňské Vánoce, pak večer jsme měly druhou nadílku. Vše vzniklo tak: domluvily jsme se, že si nedáme jen dárky hmotné, ale i to, co každé z nás udělá radost. Tím se stalo, že s jednou spolusestrou jsme si zahrály pokladovku, s další jsme zatančily u cimbálku, podívaly se na pohádku, zahrály divadlo, zajely si aspoň virtuálně na běžkách a zasportovaly si při stolním fotbálku. Byly to moc hezké chvíle, při kterých víc jak jindy platilo, že je větší radost dát, než brát.

Na Štěpána se většina z nás rozjíždí k rodičům, sourozencům a přátelům, kde prožijeme několik dní. Před Silvestrem se vrátíme obtěžkány krabicemi s cukrovím „na ochutnávku“ opět k nám do komunity, abychom společně poděkovaly za uplynulý rok a přivítaly ten Nový i nový.

Vánoce u rodiny Kadlecových

Pro následující rozhovor jsem si vybrala přímo naše sousedy na žabovřeském sídlišti – sympatické manžele Dušana a Petru Kadlecovy. Rozhovor se odehrával oproti zvyklostem minulých rozhovorů u nás doma, jelikož jsme je tenkrát zrovna pozvali na oběd. Přišli v plném počtu i se svými třemi krásnými ratolestmi: Magdalenkou (8 let), Michalem (6) a Matýskem (1). Náš dvoupokojový byteček sice při takovém počtu lidí byl plný decibelů, ale rozhovor se nám i přes nekonečné zásahy našich i jejich dětí zdařil vykonat.

Měli jste nějaké zásadní rozdíly ve slavení Vánoc, když jste vstoupili do manželství?

Petra: Ne, to jsme neměli. Oba pocházíme z nevěřících rodin, takže duchovní tradice jsme neměli vůbec. Rozdíl byl akorát tom, že u nás doma jsme jedli neobalovaného kapra smaženého na másle a přílohou byl chleba, u Dušana se jedl kapří řízek s bramborovým salátem.

Dušan: Ne.

Jak se snažíte s dětmi prožít dobu adventní?

Petra: Modlíme se u adventního věnce, máme adventní kalendář. Letos se těšíme, že budeme mít adventní kalendář „Andělé na niti“. Nevím, jestli se to tak přesně jmenuje, ale je to vystřihovánka andělů na každý den a o každém vystřižnutém andělovi je nějaký příběh. Společně s Dušanem nemáme nic, ale každý sám si máme ve zvyku číst nějaké adventní texty na každý den.

Umíte se vymanit z předvánočního shonu, úklidu a nakupování dárků pro širokou rodinu?

Petra: Dušan se každý rok snaží, abychom měli do začátku adventu nakoupené všechny dárky, což se nám opravdu podařilo myslím jen jednou. Když to zvládneme aspoň částečně, tak si pak v klidu vychutnáváme atmosféru na předvánočních trzích a dokupujeme už jenom nějaké drobnosti. Ale letos to nestíháme tak, jak bychom chtěli, protože jsem začala studovat pedagogické minimum a sladit chod rodiny se třemi dětmi se studiem dá hodně práce.

Dušan: Já se z úklidu rozhodně vymanit umím (smích).

Petra odporuje: No jo, jenže to pak hodíš na mě, když po příchodu z práce konstatuješ, že u nás doma je binec jak v tanku.

(Osobně musím podotknout, že to není pravda, protože u nich doma je uklizeno všdycy tak, že to na návštěvy působí inspirativním dojmem.)

Dušan: Mám každý rok takovou představu, že v adventu už dárky rozhodně kupovat nebudu. Já to prostě nechci a zásadně to odmítám, nehodlám adventní období trávit v nákupních centrech jenom proto, že to tak dělá většina lidí. Když už ty dárky musí být - a chápu, že musí, protože je na nás v rámci naší společnosti kladen takový tlak - tak se to tak snažím brát, ale pro mě osobně je daleko důležitější, když se lidi sejdou třeba na čaj.

Vytvořili jste si jako rodina „jenom vaše“ tradice, jak prožíváte Štědrý den a následující svátky?

Petra: Chtěli bychom si vytvořit zvyk, že si nebudeme dávat až tolik dárků. (Nejstarší Madlenka zásadně nesouhlasí.) Ale to neznamena, že děti nedostanou pod stromeček to, co by si přáli, jen bychom rádi na dárky kladli menší důraz, aby jich každý nedostali deset. Další z našich zvyků je, že hned po Štědrém dnu vyrazíme navštívit naše rodiče, protože oba dva je máme daleko od Brna a tam taky navštěvujeme širší rodinu, takže ty vánoční svátky máme dost zaplněné.

Dušan: Koledy, mše, stromeček,... Taky máme tradici zachovávat kapra nějakou dobu při životě ve sprchovém koutě. Takže tak.

Jak dětem vysvětlujete, odkud se vzaly dárky pod stromečkem?

Petra: Když dvě starší byly děti malé, říkali jsme jim, že si dárky dáváme navzájem. Ale Magdalenka se proti tomu vehementně postavila, že prý to tak není a že dárky nosí Ježíšek. Postavila se za ten názor s takovou vervou, že jsem neměla sílu jí to vyvracet. Navíc ve školce tenkrát visel na nástěnce rozhovor s nějakou paní psycholožkou, která říkala, že se taková představa Mikuláše a Ježíška dětem nemá násilně brát, jelikož ji nějakým způsobem potřebují. Ale třeba balicí papír jsme před nimi nikdy neukrývali, takže to časem Madlence došlo a ona i mladší Michal tuto skutečnost přijali dobře. Vysvětlili jsme jim, že dárky si dáváme proto, že Bůh nám dal darem svého Syna Ježíše.

Dušan: Celkem brzy děti pochopily, že si dárky dáváme sami, protože oslavujeme narozeniny Ježíše. Že dárky nedává nebeská bytost přijali, myslím, celkem v pohodě.

Kdyby záleželo čistě jenom na vás, jak byste toužili prožít advent a Vánoce?

Petra: Já bych chtěla advent prožít tak, abych už nesháněla dárky. Abych měla časový prostor se ztišit a připravit svou duši na narození Božího Syna. Po tom vnitřně toužím. Co se týče Vánoc, tak kdybych mohla a kdybych věděla, že všichni budou spo-

kojení, shromáždila bych celou rodinu na jedno místo, abychom nemuseli tak moc cestovat. To by se mi líbilo. Ale to není technicky ani jinak možné. Myslím si, že člověk má o Vánocích být s druhými. Je mi jasné, že každý chce prožít Vánoce doma a jinde by nebyl šťastný a já jsem nakonec taky ráda, že navštívím své i Dušanovy rodiče. Takže to změnit nemohu. Ten advent bych ale změnit chtěla.

Dušan: Advent v klidu v lese, v tichosti, bez lidí, Vánoce klidně taky. Asi na to mám dost netradiční názory, ale ten klid bych moc uvítal. Vánoce bych pak mohl mít klidně i bez dáreků.

(Tentokrát už zásadně nesouhlasí obě starší děti a rodiče jsou nuceni je uklidnit, že si dárky letos doma opravdu dávat budou.)

Samozřejmě, že se obdarováváme, ale děláme to proto, že oslavujeme narození Božího Syna. Mám dojem, že v naší společnosti ta atmosféra hodně splývá a člověk se jen těžko dokáže připravit na narození Ježíše, zvláště pokud v nákupních centrech je vánoční výzdoba od poloviny října. To pak už v polovině prosince nemůžu vánoční koledy ani slyšet, natož abych si je ještě zpíval. Nerad se poddávám reklamnímu tlaku v naší kultuře, jenže pokud jsem její součástí, tak mě to ovlivňuje. Navíc v práci je taky koncem roku blázeňec...

Co se týče rodiny, tak naše děti mají nejen prarodiče, ale i praprarodiče, takže je jasné, že u nich vánoční návštěvy vykonat musíme, protože oni se na nás moc a moc těší.

*Děkuju Kadlecovým za trpělivost při rozhovoru konaném v rušných podmínkách.
připravila: Zdeňka Wajdová*

Vánoce u otce Pavla Tichého

Je již advent v komunitě něčím výjimečným?

Je zcela výjimečný, je to období přípravy. Vzpomínám si, jak před rokem František „Afričan“ šel, uklidil a vypulíroval zábradlí kolem schodiště. Abyste věděli, to bylo „to ulepené, špinavé zábradlí“. Takže je v adventu bezva a velmi fajn vidět, jak se bratři snaží udělat věci, jež celý rok nestíhají. Např. Lišák, tak tenhle Lišák odmontoval světlo v kuchyni a celé ho drhnul, asi 14 dnů drhnul ten zamaštěný lustr. Tedy on to pak vzdal, protože byl šíleně zaneřáděný, takže koupil raději nový přístroj. No, ale zkusil to, šel do toho a něco takového dělá advent čarokrásným. Ty naše pokusy pohnout s věcmi, podpořit se.

Neznám lepších a výjimečnějších zvyků.

Jaké máte na Štědrý den zvyky?(kdo zabijí kapra, kdo zdobí stromeček). Jak vůbec tento den probíhá?

V řeholní komunitě vypadá Štědrý den trochu jinak než v domácnostech. Jistě, dáváme si dárky, nejmladší je rozděljuje, Ježíšek naděluje, někdo čte evangelium,..... ale i tak jsme všichni tak trochu ve střehu, vždyť nás čeká půlnoční, tam vám chceme přece říct věty povzbudivé a pravdivé. Takže nám to mírně zvedá tepovou frekvenci, a poklid vánočních svátků doplňuje k našemu nitru až někdy kolem svatého Štěpána.

Jezdí někdo domů k rodičům, nebo bývá naopak někdo navíc u vás?

Ano, pokud máme rodiče, chceme jim vyjadřovat vděčnost, jedeme se vzájemně povzbudit, potěšit se, navštívit, říci si, že se máme rádi. Rodiny byly prvními prubířskými kameny našeho povolání, máme být za co vděční. Dostáváme přirozený prostor pro synovské udržování našich rodinných vztahů.

Dáváte si mezi sebou dárky? (co např.)

Ano dáváme. Nejvíce potěší jednoduché věci, darované ze srdce.

Z čeho ty jsi měl největší radost?

Fakt to chceš vědět? Tak velmi, ale skutečně velmi mě potěšilo, když mi jeden člověk řekl: „Děkuji, Pavle“. No, asi stárnu :,) ale nějak stále více přemýšlím o tom, jestli jsme pro vás čitelní. Skutečnost, že se snáz komentuje a kritizuje, než přiloží ruka k dílu, je známou věcí. Proto všem, kteří aspoň někdy dávají pozitivní odezvu patří pochvala. Odměnu si vyberete až na druhém břehu.

Cítíš se v komunitě jako v rodině?

Jistě, jen teď nevím kdo hraje tu mamku.

Věříš, že dárky nosí Ježíšek?

Jeden člověk ze Zakarpatské oblasti mi říkal, že bez Boha nedojdeš ani k prahu svého pokoje. Měl pravdu. Věřím, a vyznávám, že Hospodin má s každým z nás svůj příběh. Že staví na našich vlastnostech a dovednostech. Že pokaždé, když vykročíme směrem k druhému, je na této cestě Ježíš s námi i před námi. Takže odpověď zní: „Ano, nosí“. On nese mě i Tebe, naši komunitu i vaše rodiny. Poděkujme mu za to v tyto dny.

Díky Pavle, že jsme mohli alespoň trošku nakouknout do vánoční atmosféry ve vaší salesiánské rodině.

připravil: J. Š.

SATANŮV ÚSKOK

Jednoho dne se satan rozhodl, že zvýší úroveň svých zlých skutků. Svolal si přednosty odborů a generální štáb pekelného oddělení propagandy a reklamy, aby vymysleli nové kampaně pokušení a nástrah zaměřené na lidi, stejně jako nové způsoby, jak v nich zahubit smysl života. „Řekněme jim, že Bůh neexistuje,” navrhl jeden ďábel. Satan zasupěl: „chtěl bych něco méně přirozeného.” „ Řekněme jim, že žádný z jejich skutků nemá žádné důsledky,” radil další. Satan zavrtěl hlavou: „To už si myslí sami.” Třetí navrhl: „ Řekněme jim, že se tolik vzdálili od správné cesty, že se jim už nikdy nepodaří vrátit se zpět, protože lidé nejsou schopni se změnit.” Satan vybuchl: „Už se stalo...” Nejstarší a nejprohnanější ďábel si vzal slovo: „Necháme je prostě uvěřit, že mají hodně, hodně, hodně času...” Satan, ďábelsky spokojený, se zasmál: „Ano, to je správný nápad!”

Kdybych věděla, že je to naposledy, dávala bych na tebe pozor, zatím co bys usínal, přitáhla bych přikrývku úžeji, poděkovala bych Pánu za tvůj vzácný život. Nechala bych tě, aby sis trochu zdříml.

Kdybych věděla, že je to naposledy, doprovodila bych tě při odchodu až ke dveřím, políbila bych tě.

Kdybych věděla, že je to naposledy, poslouchala bych tvůj hlas, vypnula bych televizi, odložila bych noviny a věnovala bych ti všechnu svou pozornost. Zapamatovala bych si zvuk tvého hlasu a světlo tvých očí.

Kdybych věděla, že je to naposledy, co jsem s tebou, chtěla bych, aby byl každý okamžik důležitý. Nestarala bych se o jídlo, ani o uklízení, dokonce ani o účty.

Kdybych věděla, že je to naposledy, co jsme spolu, chtěla bych tě učinit šťastným. Uvařit tvé oblíbené jídlo, zahrát si tvou oblíbenou hru. Vzít si den volna

jenom proto, abych byla s tebou. Připomněla bych ti, jak důležitý pro mě jsi. Řekla bych ti, aby ses nebál, ale byl silný. Řekla bych ti, že tě miluji, a s úsměvem bych se s tebou podělila o naše nejhezčí vzpomínky.

Kdybych věděla, že je to naposledy, co jsme spolu, četla bych s tebou Bibli a modlila bych se k Bohu. Poděkovala bych mu za to, že nám umožnil, abychom se setkali, a za to, že se o nás tak mimořádně staral.

Kdybych věděla, že je to naposledy, plakala bych, protože bych s tebou chtěla strávit víc času.

Kdybych věděla, že je to naposledy,

Vůbec nevím, kdy bude to naposledy. Pomož mi Pane, abych ukázala svou lásku všem lidem, kteří ovlivnili můj život, protože to může být naposledy, co jsme spolu.

*Z knihy Bruno Ferrero
Pohlazení pro duši
připravil: J. Š.*

Ahoj děti, buďte zdraví,
dnešní úkol bude hravý.
Budem hledat vhodné rýmy,
kdo je najde, odpoví mi.
Vpíše slova do řádků,
sestaví si.....

Začínáme v cizí zemi,
až z té dálky úzko je mi.
Stalo se to, věřte mně,
v městě jménem.....

Narodilo se tam dítě,
kdo ví komu, odpoví teď'.
Ženě jménem.....,
kdo ji znal, ten rád měl ji.
Její mužem byl pak.....,
míst zbožnosti a proseb.

Ač to dítě bylo králem,
přilo na svět venku málem.
Našli mu jen chudou.....
však pro rodinu to byl ráj.

Uvnitř bylo plno světla,
radosti, míru a tepla.
Z oblohy tam hvězda slétla,
astronomy zcela spletla.

Ale lidé tamní, prostí,
pochopili, koho hostí
ten chlív v kopci za městem.
V koledách tam dodnes míří
s dary prostincí
tam se pojí s nebem zem.

autorka: L. K.

Padesátka na krku, pro jednoho se svět pořádně otevírá, jiný už stříhá metr, jako by jeho jediným přáním bylo mít už vše bez velkých problémů za sebou. Skoro každý má však alespoň občas potřebu nahlédnout pár desítek let dopředu. Jaká budou, co bude s námi – v šedesáti, v sedmdesáti? Co můžeme ovlivnit, kde nezbývá než se smířit? Máme se těšit z pokroku medicíny, nebo se děsit kolapsu důchodových systémů? Kdo by nakonec i v těch sedmdesáti nechtěl být zdravý a bohatý?

Pokud své úvahy omezíme pouze jen na nejbližší okolí, pak snad bude vše trochu přehlednější. Naše vztahy projdou určitě řadou změn; každá z nich v sobě skrývá hrozbu i naději. Pokusme se zorientovat alespoň v těch hlavních.

Čas

V sedmdesáti bude náš čas zcela jistě méně strukturovaný než dnes. Taky ho bude zdánlivě víc. Je jen na nás, zda ho využijeme k tomu, nač jsme si jej až dosud nedokázali dopřát. Těžko sice předpokládat, že nás čeká osud amerických důchodců, novodobých nomádů, křižujících s cestovními kanceláři světem sem a tam. Třeba budeme mít jen více prostoru pro své bližní – partnery, děti, vnoučata, přátele. A taky pro koníčky. Nebo pro pláč nad promarněnými příležitostmi. Asi už v nás nevzplanou nové vášně(naštěstí), stačilo by, kdyby v poklidu plápolaly ty někdejší.

Sdílení

Alespoň někdo věkem dokonce i zmoudří. Mnohé konfliktní vztahy se tak zklidní. Člověk potřebuje osud s někým sdílet. Už nemáme tolik času, abychom jej promrhali v hrdinských partnerských výbojích. Když už jsme spolu dokázali překonat nejednu překážku, tak bychom si snad mohli těch pár zbývajících let navzájem raději zpříjemnit než otrávit.

Lupa

Ať chceme, či nechceme, některé vlastnosti jako by s věkem rostly. Často bohužel právě ty méně atraktivní. Máte pocit, že vaše drahá polovička byla vždycky sice tak trochu hádavá, ale teď už je to skoro k nevydržení? Můžete mít pravdu. Stejně jako ona, když tvrdí, že jste sice byli vždycky tak trochu puntičkáři, ale nikdy si nemyslela, že bude dožívat s takovým protivným pedantem.

Vrstevníci

Kontakty s vrstevníky mohou být živou vodou i balzámem na bolavou duši. Zvláště, když nás spojuje podobný osud, podobné životní zkušenosti. A kdo jiný by mohl tak porozumět našim starostem, strádáním a radostem.

Asi bych mohl pokračovat. Na místo výčtu jednotlivostí je možná lepší pokusit se zrekonstruovat dva možné životní scénáře. Zkuste si vybrat ten svůj.

Scénář první

Oba už ledacos pamatujeme. Nosit sedm křížků na hřbetě není žádná legrace. Jen co se ráno probudíme tu nás loupne, tam zabolí. A ještě ke všemu je před námi další den. Jeden jako druhý. Děti mají svůj život, vnoučata už taky dávají přednost svým kamarádům. Dopoledne se asi zase pohádáme. To by bylo, abychom si nenašli důvod. Za bezmála padesát let soužití se jich nahromadilo! Už neumíme žít spolu, ani bez sebe. Co s ním? O přátele jsme přišli, na koníčky nebyl čas. Přece si teď nebudeme hledat nové. Skoro nic už vlastně nemá cenu. Pozitíří dostaneme důchod, ale to je vlastně taky jedno. Stejně se jen hádáme o to, jak jej co nejloupežji utratit. V televizi dávají samé krváky nebo sci-fi, na zprávy už se skoro třicet let nedá koukat. Před dvaceti lety jim alespoň ten Kájínek dokázal občas zdrhnout. My už to ale máme na doživotí. Stejně nemá cenu se do ničeho pouštět. Jak dlouho tu ještě budeme? Rok, dva, deset?

Scénář druhý

Mladší už nebudeme, už nás ale taky nic nehoní. Děti jsou samostatné, vnoučata taky. Jen času se nám nějak nedostává. Dvakrát týdně kanasta s Novákovými(teď budeme asi pauzírovat - jedeme prvně v životě do Itálie). Za společné roky jsme si už jeden na druhého zvykli. Umíme se navzájem docela slušně popíchnout, taky ale umíme jeden druhému udělat radost – když chceme! Proč bychom vlastně ale nechtěli? Kdo ví, jak dlouho tu ještě budeme, těch pár let už nemá cenu si navzájem znepríjemňovat. Vloni jsme koupili zahrádku. Docela malou, na větší bychom neměli síly, ani peníze. Stejně se tam ale dokážeme vyřádit. Kedlubny, mrkev, kyticky, dvě jabloně, pár slív, člověk by ani nevěřil, kolik to dá práce. Navíc se ještě roztrhl pytel s nejrůznějšími oslavami. Naše parta přátel se schází skoro půl století. Teď se slaví jedny kulatiny za druhými. Kdyby nás viděla vnoučata, tak nás asi nepoznají. Někdy to dokážeme ještě docela slušně roztočit. Asi nebudete věřit, ale my už si skoro vážíme každého večera, kdy můžeme být sami doma. Křížovky, pletení, televizní soutěže, možná bychom to těm mladým dokázali ještě pěkně natřít. Jo, taky chodíme plavat – je to balzám na naše artritické klouby. Kdysi někdo moudrý řekl, že od určitého věku by měl člověk žít tak, jako by každý den mohl být jeho poslední. Kdyby skutečně byl, tak ať si ho alespoň pořádně užijeme.

*Z knihy Muž a žena návod k použití,
Petr Šmolka
připravil: J. Š.*

Svatomartinská slavnost

Když světla venku ubývá, je potřeba stále posilovat světlo v našem nitru.

Svátek svatého Martina je posilujícím momentem podzimu. Je pro nás příležitostí novým pohledem poznávat svého bližního a jeho potřeby. Chladná podzimní doba nutí lidi, aby si k sobě hledali cestu. Nepřízeň počasí člověka vybičovává k bdělosti. Za vnější nepřízně počasí se vnitřně rodí úplně jiná kvalita. Martinský svátek je spojen s významným lidským gestem – bratrským soucitem a rozdělením se s trpícím. Tento motiv milosrdenství v temné roční době s jejím chladem, prázdnotou a opuštěností je útěchou a zábleskem naděje. Krásně je to vyjádřeno v obyčeji „chůze s lucernou“ – nošení světla temnotou. Je potřeba vyvinout velkou vůli, abychom na podzim dokázali probudit svou duši, protože jen taková duše je pak schopná se v adventní době připravit na narození Božího Syna, které oslavujeme o Vánocích.

(převzato a upraveno z waldorfského Věnečku)

10. listopadu 2008 pořádal Klub maminek při salesiánském středisku v Žabovřeskách slavnost svatého Martina. Už se pomalu stmívalo, když se na louku pod Palackého vrchem začaly scházet hloučky lidí – povětšinou rodiče s menšími či většími dětmi. Téměř každé z dětí drželo v rukou lampionek a nutno dodat, že to nebyly lampionky ledajaké. Už celý týden předem se snad ve všech dětských výtvarných kroužcích ve středisku lampionky vyráběly – co kus, to originál.

Slavnost začala přivítáním a zpěvem podzimních písniček, ke kterým hrála kapela muzikantů. Následoval příběh o soucitu křesťana Martina ve vojenské službě, který se i přes velkou zimu dovedl rozdělit s potřebným člověkem o svůj teplý plášť. Za názornost příběhu je nutno poděkovat Zuzce Prudíkové a Janě Demjanové.

Lampionky na stráni byly pořád ještě nerozžaté a napětí mezi dětmi pomalu narůstalo, až konečně přijel tolik očekávaný svatý Martin na svém koni, který přivezl světlo. Celá louka se začala pomalu rozsvěcovat od jednoho lampionu k dalšímu a lidé velcí i malý se pomalu uspořádali do průvodu, který se vydal vzhůru do kopce.

Po vysilující chůzi, kdy zejména těm nejmenším lampionky několikrát zhasly a za vydatné pomoci a velké trpělivosti rodičů byly opět zapáleny, dorazil průvod na místo určené. Všechny účastníci měli opět možnost společně si zazpívat, následovala pohádka – opět v podání Zuzky, Jany a jejich šikovné pomocnice a nakonec se všechny děti mohly s dospěláky rozdělit o napečené svatomartinské rohlíčky. Všem, kteří tuto slavnost tak pěkně připravili, patří velké ocenění a dík.

text: Z. W.

MILÍ ČTENÁŘI,

ráda bych se s vámi podělila o příběh, který jsem prožila tento podzim. Točí se kolem starého pána, s nímž jsem se setkala, a byť to nebylo v Žabovřeskách, ale pár desítek kilometrů za Brnem, snad i vás zaujme.

Jeho jméno neznám. Bylo mu odhadem 80 let, možná víc. Ve vesnici mu nikdo neřekl jinak než pan učitel. Pořád se usmíval, v pohledu přívětivost a zvědavost. Na každém kroku z něj číselo touha předat životní zkušenosti.

Když jsme se dali do řeči a já konverzačně prohodila, že s dnešními dětmi to asi jako učitel nemá jednoduché, (opravdu se mi zdálo, že pouhým úsměvem na ně se svou pomalejší řečí staršího člověka nemůže stačit), tehdy jedinkrát se zamračil, v pohledu káravost a nespokojenost. A řekl něco v tom smyslu, že je důležité být k nim vstřícný, a oni jsou pak hodní.

Náš rozhovor pak s přestávkami pokračoval. Když jsme se loučili, chytil mě za loket, naklonil se ke mně, a že by mi rád řekl to nejdůležitější, co za život zjistil. „Je to MÍT RÁD,“ zašeptal. Od té doby si na něj často vzpomenu. Obdivuji jeho otevřenost k cizím lidem, zvědavost, vstřícnost, klid, jeho spokojenost starého člověka, který ví, že žil dobře. Právě tu bych přála nám všem, ať je nám lhostejno kolik let.

V tomto bodě bych mohla skončit, ale ten příběh si žil dál svým životem. V rozhovoru mi starý pán mimo jiné radil, abych se věnovala kultuře, abych četla, a nejen noviny, ale knihy, poezii, abych chodila do divadla... Protože, jak řekl, „kultura povznáší ducha.“

Vzpomněla jsem si na jeho radu, když jsem byla nedávno zničená z politiky a volebního vyjednávání, o němž jsem psala v práci, a zašla do knihovny. V oddělení poezie jsem nejdřív mířila pro Seiferta, ale dřív jsem zcela náhodou připadla na Zdeňka Rotrekla. Odnesla jsem si výbor z jeho díla Sněhem zaváté vinobraní. A na začátku knihy pak doma našla báseň, která se mě dotkla, asi jak žádná v životě.

VÍRA

Zavátá stopa usvědčuje z váhavosti
zastavila se u vrat
zkoušela kliku
ale zámek nepovolil
když přece povolil bylo pozdě
květy tály
jenom ta stopa vešla
vlekouc za sebou roztavené jaro

Pro vysvětlenou zkusím připsat, jak jsem tu báseň pochopila, byť má interpretace určitě není jediná možná. Klíč a vysvětlení Víry, která je v nadpisu, jsem našla v posledním verši. Popisovaná Víra je tam tak silná, že když čeká v zimě a sněhu za zavřenými dveřmi, a nikdo neotevívá, dokáže, aby jí nebylo zima, okolí proměnit v jaro.

Přeji nám všem takovou víru. Starý pán ji, myslím, určitě měl.

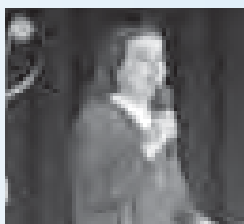
text: L. K.

S V . C E C I L K A 2 0 0 8

23. listopadu 2008 se nás sešlo hodně v sále pod kostelem, abychom si při společném muzicírování či zpívání připomněli sv. Cecílii – patronku chrámové hudby a hudebníků. Vytvořila se hezká atmosféra a dík patří všem, kdo své dary a talenty nabídli druhým pro potěšení a také těm, kdo nám jakýmkoli způsobem pomohli při zajišťování tohoto posezení při hudbě a zpěvu.

text: s. Marie Tkadlecová

70 LET SALESIÁNŮ

Po válce se v celé republice uklízelo, přeorganizovávalo, dávaly věci do pořádku. Stejně i u salesiánů. Díky záborům během války jsme získali nové domy, kam se rozmísťovala nová díla i rozšiřující se počty studentů. Také to mělo za následek personální změny. P. František Lepařík odešel do severních Čech a stejně tak odešel i P. Míša (Dominus) a po roce i P. Surý. Novým ředitelem se stal P. Tomáš, zůstal tu P. Hudeček a P. Surého vystřídal P. Hasilík, který byl jako jeho předchůdce zapálený do divadla, kterému se zde věnovalo několik skupin včetně dospělých.

Až do roku 1948 zde bylo i sídlo inspektorie a proto Brno po tři roky ještě hostilo P. Stuchlého. Po únorovém převratu představení naznali, že by bylo vhodné sejmout zodpovědnost ze „Staříčka“ P. Stuchlého a s novým inspektorem P. Václavem Dvořákem bylo sídlo inspektorie přeneseno do Prahy.

Brno získalo z doby války jako svou prázdninovou kolonii Dvorek u Přibyslavi, kde chlapci z oratoře trávili prázdninové pobyty. P. Tomáš přitáhl do oratoře dosti studentů díky svým hodinám doučování. I chlapecká kapela pilně cvičila a byla zvána, aby zahrála při různých příležitostech v Brně i okolí.

Cestu do oratoře nacházelo stále více dospělých, nejednou po mnoha letech díky svým vlastním dětem. Oratoř se stávala duchovním centrem pro okolí. Svědčí o tom množství lidí při průvodech Božího Těla, či účast na devítidenních pobožnostech před velkými svátky. Při oratoři se začaly zakládat družiny pro dospělé, pro muže a pro ženy, katechismové večery a každý měsíc cvičení dobré smrti, jak je zavedl sv. Jan Bosko.

Při desátém výročí 8. 12. 1949 byla pořádána slavnostní akademie jako poděkování za uplynulé desetiletí. Co přinese další? To naznačily březnové monstrprocesy s některými řeholními představenými. Osm dní po jejich ukončení v noci z 13. na 14. dubna 1950 byli žabovřeští salesiáni přepadeni, spoutáni a odvezeni do soustředovacího kláštera v Oseku u Duchcova. Bylo odvečeno všech pět kněží a tři asistenti i s ředitelem P. Hudečkem. ČTK veřejnosti představila tuto celostátní akci jako reorganizaci řeholníků za účelem prohloubení jejich řeholního života a aby budovy mohly lépe sloužit lidu.

text: Vít Dlapka

VÁNOČNÍ POSELSTVÍ TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY

Vánoční doba je v naší kulturní tradici spojena s rodinnou pohodou, dobrými vztahy, láskou a štědrostí. Z médií i z vlastní zkušenosti víme, že ne všichni lidé mají možnost prožívat vánoční svátky právě takto, protože jejich život se nežádoucím způsobem zapletl a je nutné jim pomoci. Jednou z příležitostí může být stará lidová tradice tříkrálového koledování, která je spojena s druhým velkým svátkem vánoční doby – Zjevením Páně.

Tato tradice má svůj původ ve středověku, kdy se ve městech a na vsích hrály hry o Třech králich. Představení vyprávěla o mudrcích z dalekého východu, kteří se přišli poklonit Ježíškovi v jesličkách v Betlémě a předali mu své dary – zlato, kadidlo a myrhu. Chudé děti pak chodily 6. ledna oblečené za Tři krále po domech s betlémskou hvězdou a kadidlem, zpívaly lidem koledu „My tři králové“ a posvěcenou křídou psaly na dveře domů K + M + B s příslušným letopočtem. Vždy za to dostaly něco dobrého a občas i pár grejcarů na přilepšenou.

Tato tradice s nástupem socialistického režimu po r. 1948 postupně vymizela a byla znovu oživena až po r. 1989, kdy se jí ujala Charita a dala jí nový rozměr a smysl. Tak vzniká tradice Tříkrálové sbírky. Tato sbírka by se měla v první řadě stát příležitostí k setkání všech lidí s radostnou vánoční zprávou o narození Spasitele Ježíše Krista skrze návštěvu Tří králů. Koledníci jsou vyslanci Boží lásky k lidem. Jejich návštěva jim umožňuje podílet se na pomoci těm, kteří ji potřebují, a tak odpovědět skutkem na skutek Boží lásky. Takto pojatá Tříkrálová sbírka přispívá k upevnění solidarity mezi lidmi a ke zlidšťování naší společnosti.

Oblastní charita Brno provozuje celkem deset zařízení pomáhajících našim spoluobčanům, kteří se dostali do vážných životních problémů. Patří mezi ně matky s dětmi v tíživé situaci, lidé bez domova, lidé s mentálním postižením a senioři. V letošní Tříkrálové sbírce se na území města Brna vybralo 1 300 000 Kč. Děkujeme Vám všem, kteří jste formou Tříkrálové sbírky přispěli buď osobní angažovaností či finanční podporou. Pomohli jste tak odlehčit mnohým jejich těžká životní břemena. I takovýmto způsobem lze naplnit křesťanské poselství vánoc. Pokračujme společně dále...

*text: Mgr. Pavel Hruban
pastorační asistent Oblastní charity Brno*

Jak slaví Vánoce v cizích zemích

Vánoce si nedovedeme představit bez dárků, stromečku, půlnoční mše, koled, ale také bez kapra a cukroví. Jak je vnímají v cizích zemích?

Australské Vánoce se podobají těm americkým. Tradiční je tam však díky teplému letnímu počasí plážová párty u Sydney. Hojně se tam pije a v některých letech dokonce úřady alkohol zakazují. Záchranáři jinak loví z moře stovky opilých plavců.

V **Číně** slaví Vánoce 15 až 20 milionů křesťanů, i když v médiích se o náboženském základu svátků nemluví. V ulicích se ale objevují nazdobené stromečky a po několik posledních let se v rodinách rozdávají dárky. Tradičnější oslavu mají Číňané na Silvestra. To pořádají náboženský obřad oslavující božstva nebe, země a domova a mají bohatou večeři. Nesmí na ní chybět lotosová semínka zajišťující hodně mužských potomků, mořské řasy přinášející bohatství a pasta ze sušených fazolí pro štěstí.

Ve **Finsku** dárky dává Joulupukki, v doslovném překladu „vánoční kozel“. Dnes se podobá spíš usměvavému starci, ale v minulosti měl rohy, na sobě zvířecí kůži, tvář natřenou sazemi. Putoval od domu k domu a děsil děcka divokým tancem a hulákavým zpěvem. Oplátkou očekával něco dobrého na zub a kapku alkoholu. Podle některých verzí legendy s sebou také nosil proutek, kterým švihal zlobivé děti. Lakotné domácnosti zahrnoval záplavou urážek. Jak se do Finska šířily kulturní vlivy odjinud, měnil se divous v přívětivě se usmívajícího Santa Clause, který se dnes setkává s dětmi z celého světa ve svém srubu u severního polárního kruhu v městečku Rovaniemi.

Ve **Francii** jsou Vánoce hlavně svátkem rodiny a dětí, jimž dárky nosí Otec Noěl. Z vánočních tradic žijí také stromek, jmelí, jesličky a koledy, neodmyslitelný je bohatě prostřený stůl, na němž nesmí chybět kachní nebo husí játra a tradiční roláda ve tvaru polena. Duchovní rozměr přichází poslední dobou zkrátka.

V **Japonsku** je tradičním svátkem Nový rok, Vánoce se tam slaví asi 100 let a mají podobu spíš komerčního svátku. Ozdoby jsou vidět hlavně na obchodech. Doma ale i Japonci mají stromeček a děti dostanou dárky. Rodiče je na štědrý večer schovají do skříní a děti je hledají druhý den ráno. Japonské hospodyně pečou speciální dort a ke štědrovečerní večeři připravují krůtu.

Na **Kubě** se Vánoce slaví posledních několik let. Zakázány sice nikdy nebyly, ale svůj oficiální status ztratily hned v prvních letech vlády Fidela Castra. Vládce je za

oficiální svátek prohlásil v roce 1997 po návštěvě papeže Jana Pavla II. Ke štědrovečerní večeři Kubánci mají pečené prasátko, případně krutí nebo kuřecí v doprovodu černých fazolí a rýže. Nechybí zeleninový salát a domácí cukroví.

V **Polsku** mají Vánoce křesťanský základ, byť i tam roste podíl komerce. Letos tam kvůli tomu vznikl Prosincový manifest vyzývající obchodníky, aby zkrátili vánoční reklamu na měsíc. Signatáři chtějí osvobodit od Vánoc listopad, protože jinak se podle nich lidé nemohou bránit před pseudovánoční atmosférou a Vánoce se jim mohou zošklivit. Jinak mají Poláci spoustu vánočních tradic. Třeba vždy jedno volné místo u štědrovečerní tabule.

V **Rusku** oslaví Vánoce až počátkem ledna, protože tamní pravoslavná církev používá juliánský kalendář odlišný od našeho. Věřící si tam narození Krista připomenou mnohahodinovými bohoslužbami. Ruské děti se na rozdíl od našich těší na Dědu Mráze a Sněhurku. Obě postavy navštěvují rodiny a rozdávají vánoční dárky na Nový rok, stejně jako u nás chodí 5. prosince Mikuláš. V posledních letech stále víc Rusů slaví svátky už v prosinci a Dědovi Mrázovi konkuruje Santa Claus.

Ve **Spojených státech amerických** dětem nosí dárky Santa Claus, stařík v červených kalhotách a kamizole, který má svůj úřad má na Severním pólu, kde mu pomáhá armáda elfů. Dárky rozváží sobím spřežením. Do domů vstupuje o štědrovečerní noci komínem, dárky nechává u krbu, v rozvěšených ponožkách a nebo pod stromečkem. Děti je rozbalují druhý den po probuzení. Dospělí v USA v posledních letech hojně diskutují o vánoční rovnosti. Letišti v Seattlu tak nedávno pohrozil žalobou místní rabín, kterému vadilo, že uvnitř haly jsou nazdobené vánoční stromy jako symbol křesťanských Vánoc, ale chybí devítiramenný svícen na oslavu Chanuky. Letiště raději stromy odstranilo, aby nemuselo instalovat symboly ostatních náboženství.

Ve **Velké Británii** patří k Vánocům tradičně Santa Claus, jen letos musel shodit pár kilo, aby nedával špatný příklad dětem. Britové tak reagovali na průzkum, že do roku 2050 bude více než 50 procent Britů obézních. V zemi se také hojně diskutuje o posvětšování Vánoc. Hodnostáři anglikánské církve vytáhli do boje proti trendu rušení vánočních festivalů a zavádění festivalů zimních. Většině lidí trend také vadí a tvrdí, že oslava narození Ježíše Krista je důležitou součástí Vánoc a že se budou věnovat rozjímání.

připravila: L.K.

28.12.

Král Herodes lhostejně pozoruje vraždění neviňátek, jak to s drsným realismem zobrazuje iluminace francouzské školy ze 13. století.

Přišla panička za panem farářem a děkuje mu: jsem tak vděčná, že církev tak pěkně pamatuje na mého pejsánka, že slaví svátek mládětek ...

Bohužel ale toto není vtip, ale osobní svědectví jednoho z moravských duchovních. Nedalo mi to nezeptat se pár dalších lidí co pro ně svátek Svatých Mládětek (Betlémských neviňátek) znamená. A co jsem slyšel já?

- Je mi líto neviňátek, jako matka si to velmi uvědomuji
- Kdysi v dětství při mši o tom byla řeč a já jsem byla hrozně pohnutá, tak jsem seděla a říkala si, že to bylo hrozné ty malinké děti a maminky jak plakaly ...
- Ukazuje mně to jak velký je Bůh, že uchránil svého syna Ježíše a jaký to byl zlý člověk ten Herodes. Dává mi to úctu k malým dětem, které jsem nosila u sebe – nedokázala bych jít s nimi na potrat
- Vybavují se mi oběti umělých potratů. Umírají kvůli lidské pohodlnosti, sobectví a egoismu, tedy pro lidské „herodiánství“
- Ještě že jsem se nenarodil v té době!
- Bylo to bezohledné rozhodnutí toho panovníka
- Velmi těžko jsem se s tím smířoval, že už ten začátek byl poznamenaný krví nevinných dětí a nikdy jsem nepochopil, proč se to muselo odehrát a jaké to mělo místo
- Asociuje mi to utrpení těch dětí, které vyrůstají a záhy umírají v naší době na chudobu a nedostatek minima co je potřeba pro přežití. Nabízí se otázka – co já osobně pro ně můžu udělat?

„Proč se bojíš, Herode, když slyšíš, že se narodil Král? Nepřišel přece, aby tebe svrhl a vyhnal, ale aby přemohl ďábla. Ale ty to nechápeš, děsíš se a běsíš, a pro zničení toho jediného, po kterém se pídíš, se stáváš ukrutníkem vraždícím tolik dětí. Neodvrátí tě ani láska hořekujících matek, ani truchlení otců nad zavražděnými syny, ani křik a nárek dětí. Vraždíš tyto drobečky jen proto, že tvé srdce vraždí strach a ty se domníváš, že když se ti podaří, oč usiluješ, budeš moci být dlouho živ. Ale vždyť ty chceš zabít sám Život! Děťátka umírají za Krista a nevědí o tom, rodiče oplakávají ty, kteří se ve smrti stávají mučedníky; a ty, kteří ještě ani nemluví, činí Kristus svými spolehlivými svědky. Hle, jak kraluje ten, jenž právě přišel vládnout! Hle, osvoboditel už osvobozuje, spasitel přináší spásu!

Jak veliký je to dar milosti! Pro jaké zásluhy bylo těmto dětem dopřáno takovéto vítězství? Nemluví ještě, a už vyznávají Krista. Nejsou s to se pustit do boje, protože nevládnou ještě rukama, a už si odnášejí palmu vítězství!“

Z kázání svatého Quodvultdea, biskupa

(Letos tento svátek překryje svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa)

Připravil: P. P.

Jak být dnes katolíkem?

Naše životy jsou dnes prodchnuty světskostí. Chodíme do práce, kde máme nevěřící kolegy, nakupujeme v obchodech, jezdíme hromadnou dopravou. Všechno to jsou sféry oddělené od víry. Těžko si třeba představit, že by zaměstnanci běžné firmy začali den modlitbou. Jak potom být v dnešním světě katolíkem?

Nad touto otázkou se v posledním listopadovém týdnu na setkání na faře zamýšleli účastníci pravidelných Rozhovorů o otázkách víry. Od moderátora Oldřicha Buráně slyšeli hned v úvodu například to, že dnešního katolického křesťana charakterizuje na rozdíl od předka touha po osobní zkušenosti setkání s Bohem. Už mu nestačí jen poslouchat v kostele „svatá“ slova, ani opakovat naučené odpovědi.

Kdo chtěl, mohl pak říct, zda on ve svém životě prožil takové setkání s Bohem a jak vypadalo. Někteří mluvili, někteří mlčeli a vybavovali si ty své chvíle. Od jedné z účastnic například zaznělo, že Bůh mluví v tichu. A že chce to velkou vnímavost, aby člověk uslyšel jeho hlas. Jeden z mužů zase podotkl, že v životě máme taková „drobná“ setkání s Bohem. „A pak jsou ta nepřehlédnutelná.“

Pan Burán pak zmínil čtyři stádia v životě katolíka podle amerického kazatele Richarda Rohra. První Rohr nazval „škrtnutím sirkou“ a pojmenoval tak ojedinělý prožitek setkání s Bohem. Člověku samotnému však pouhé škrtnutí nestačí, touží po plameni. „Hořící svíci“ vidí Rohr ve společenství. Ani pravidelné setkávání katolíků však ještě neznamená pravidelné sdílení účastníků s Bohem, o něm Rohr mluví ve třetím stádiu „planoucí pochodně“. Její světlo je intenzivnější a dopadá i dál, například do rodin lidí. Autor pak mluví ještě o čtvrtém stádiu „sálajícího ohně“. Označuje tak skupinu sdíleného života. Nabízí se snadná otázka. Ve kterém stádiu jsem já? A nechci nahoru?

autor: L. K.

Vtipy doktorské

„Pane doktore, večer nemůžu usnout. Musím pořád myslet na tisíc věcí.“

„Tak tedy vypijte před spaním sklenku kyselého mléka.“

„Pak budu klidně spát?“

„To sice ne, ale budete myslet jenom na jednu věc.“

„Pane doktore, co mám dělat, když můj manžel mluví každou noc ze spaní?“

„Dejte mu příležitost, aby mohl promluvit ve dne.“

Přijde takhle do ordinace duch a říká vyděšenému lékaři:

„No co, co? Povídal jste přece, že se mám přijít za čtrnáct dní ukázat.“

„Jak se cítíte v nových brýlích?“

„Výborně, pane doktore! Najednou potkávám spoustu přátel, které jsem neviděl roky.“

„Pane doktore, já mám hrozný strach. Je to moje první operace.“

„Vím jak vám je,“ říká chirurg, „moje taky.“

Paní Nováková říká synkovi: „Tatínek zase něco kutí ve sklepě. Běž se zeptat, jestli tento víkend má doktor pohotovost.“

„Člověče, vy všem pacientům tvrdíte, že jste Napoleon, tak proč mě přesvědčujete, že jste Hamlet?“ ptá se psychiatr.

„Jste mi moc sympatický, pane doktore, tak jsem se rozhodl, že vám řeknu pravdu.“

*Ejhle Hospodin přijde
a všichni jeho svatí s ním,
do temné noci světlo plane
mizí dnes každé duše stín.
V chudičké stáji v pokoře, tichu,
rodí se všeho tvorstva Pán,
láska zde poráží sobectví, pýchu,
andělů hlas zní do všech stran.
V jeslích tu leží bezbranné dítě
a Josef bděle drží stráž.
Maria rozjímá myšlenky skryté.
Po jejím vzoru žítí se snaž.
Z trouby to krásně vanilkou voní.
Mařenka, Pavlík i Jeníček,
čekají s napětím tak jako vloni:
„Přijde k nám letos Ježíšek?“*

J. Š.

Požehnané Vánoce přeje redakční tým.